

EL DESCOBRIMENT INTERIOR DEL DO DE DÉU

Missatge del sant pare Francesc per a la 63a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

26 d'abril de 2026 (Diumenge IV de Pasqua)

Benvolguts germans i germanes, benvolguts joves,

Guiats i custodiats per Jesús ressuscitat, en el IV Diumenge de Pasqua, anomenat Diumenge del Bon Pastor, celebrem la LXIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. És un moment de gràcia per a compartir algunes reflexions sobre la dimensió interior de la vocació, entesa com a descobriment del do gratuït de Déu que floreix en la profunditat del cor de cadascun de nosaltres. Recorreguem, doncs, junts, el camí d'una vida veritablement bonica, que el Pastor ens mostra.

El camí de la bellesa

A l'Evangelí de Joan, Jesús es defineix literalment com 'pastor bell' (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (Jn 10,11). L'expressió fa referència a un pastor perfecte, autèntic, exemplar, pel fet que està disposat a donar la vida per les seves ovelles, manifestant així l'amor de Déu. És el Pastor que captiva; qui el mira descobreix que la vida és realment bonica si el segueix. Per a conèixer aquesta bellesa no són suficients els ulls del cos o criteris estètics; cal contemplació i interioritat. Només qui s'atura, escolta, resa i acull la seva mirada pot dir amb confiança: «Me'n fio, amb Ell la vida pot ser veritablement bonica, vull recórrer el camí d'aquesta bellesa.» I el més extraordinari és que, convertint-nos en els seus deixebles, ens tornem "bells", la seva bellesa ens transfigura. Com escriu el teòleg Pável Florenski, l'ascètica no fa l'home *bo*, sinó que el fa *bell*.¹ El tret que distingeix els sants, a més de la bondat, és la bellesa espiritual enlluernadora que irradia qui viu en Crist. Així, la vocació cristiana es revela en tota profunditat: participar de la seva vida, compartir la seva missió i resplendir de la seva bellesa mateixa.

Aquesta comunicació interior de vida, de fe i de sentit va ser també l'experiència de sant Agustí, el qual, en el llibre tercer de les *Confessions*, mentre declara i confessa els seus pecats i errors juvenils, reconeix Déu «més interior que allò més íntim meu».² Més enllà de la consciència de si mateix, descobreix la bellesa de la llum divina que el guia en la foscor. Agustí entreveu la presència de Déu en el més interior de la seva ànima, i això implica haver comprès i viscut la importància de la cura de la interioritat com a espai de relació amb Jesús, com a camí per a experimentar la bellesa i la bondat de Déu en la seva vida.

Aquesta relació es construeix en la pregària i en el silenci, i, si es cultiva, ens obre a la possibilitat d'acollir i viure el do de la vocació, que mai no és una imposició o un esquema prefixat al qual adherir-se, sinó un projecte d'amor i de felicitat. En la pastoral vocacional i en el compromís sempre nou de l'evangelització és urgent tornar a partir de la cura de la interioritat.

---

¹ «I de fet, l'ascètica no està adreçada a formar un home "bo", sinó bell; el tret característic dels sants ascetes no és de cap manera la "bondat", que es troba també en homes carnals, fins i tot en pecadors habituals: és la bellesa espiritual, la bellesa enlluernadora d'una persona resplendent, portadora de llum. Aquesta bellesa és inaccessible per a la inèrcia de l'home carnal» (P. FLORENSKI, *La colonna e il fondamento della verità*, Roma 1974, 140-141).

² St. AGUSTÍ, *Confessions*, III, 6, 11: CSEL 33, 53.

En aquest esperit, convido tothom —famílies, parròquies, comunitats religioses, bisbes, preveres, diaques, catequistes, educadors i fidels laics— a comprometre's cada vegada més a crear contextos favorables amb la finalitat que aquest do pugui ser acollit, alimentat, custodiat i acompanyat per a donar fruit abundant. Només si els nostres ambients brillen per la fe viva, l'oració constant i l'acompanyament fraternal, la crida de Déu podrà sorgir i madurar, convertint-se en camí de felicitat i salvació per a cadascun de nosaltres i per al món. Recorrent el camí que Jesús, el Pastor bell, ens indica, aprenem llavors a conèixer-nos millor a nosaltres mateixos i a conèixer més de prop Déu que ens ha cridat.

Coneixement mutu

El Senyor de la vida ens coneix i il·lumina el nostre cor amb la seva mirada d'amor.»³ Tota vocació, efectivament, sorgeix de la consciència i de l'experiència d'un Déu que és Amor (cf. 1Jn 4,16). Ell ens coneix profundament, ha comptat els cabells del nostre cap (cf. Mt 10,30) i ha pensat un únic camí de santedat i de servei per a cadascú. Però aquest coneixement ha de ser sempre mutu; som cridats a conèixer Déu per mitjà de la pregària, de l'escolta de la Paraula, dels sagraments, de la vida de l'Església i del lliurament als germans i a les germanes. Com el jove Samuel, que, durant la nit, potser de manera inesperada, va sentir la veu del Senyor i va aprendre a reconèixer-la amb l'ajuda d'Elí (cf. 1Sa 3,1-10), també nosaltres hem de crear espais de silenci interior per a intuir allò que el Senyor té en el seu cor per a la nostra felicitat. No es tracta d'un saber intel·lectual abstracte o d'un coneixement acadèmic, sinó d'un encontre personal que transforma la vida.⁴ Déu habita en el nostre cor; la vocació és un diàleg íntim amb Ell, que ens crida —malgrat el soroll a vegades eixordador del món— i ens convida a respondre amb alegria i generositat veritables.

«*Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas*» ‘No vulguis vessar-te fora; entra dins teu, perquè en l'home interior resideix la veritat.’⁵ Un cop més, sant Agustí ens recorda com n'és, d'important, aprendre a aturar-se i a construir espais de silenci interior per a poder escoltar la veu de Jesucrist.

Benvolguts joves, escolteu aquella veu! Escolteu la veu del Senyor que us convida a viure una vida plena, realitzada, fent fructificar els vostres talents (cf. Mt 25,14-30) i clavant a la creu gloriosa de Crist els vostres límits i debilitats. Per tant, dediqueu temps a l'adoració eucarística, mediteu assíduament la Paraula de Déu per a viure-la cada dia, participeu activament i plena en la vida sacramental i eclesial. D'aquesta manera coneixereu el Senyor i, en la intimitat pròpia de l'amistat, descobrireu com us heu de lliurar als altres, en el camí del matrimoni o del presbiterat, o del diaconat permanent, o en la vida consagrada, religiosa o seglar: tota vocació és un do immens per a l'Església i per a qui l'acull amb alegria. Conèixer el Senyor significa sobretot aprendre a confiar en ell i en la seva Providència, que sobreabunda en tota vocació.

Confiança

Del coneixement neix la confiança, actitud que és filla de la fe, essencial tant per a acollir la vocació com per a perseverar-hi. La vida, en efecte, es revela com un continuat confiar i encomanar-se al Senyor, encara que els seus plans canviïn els nostres.

---

³ Carta ap. *Una fidelitat que genera futur* (8 desembre 2025), 5.

⁴ Cf. BENET XVI, Carta enc. *Deus caritas est* (25 desembre 2005), 1.

⁵ ST. AGUSTÍ, *De vera religione*, XXXIX, 72: CCSL 32, 234.

Pensem en sant Josep, que, malgrat l'inesperat misteri de la maternitat de la Mare de Déu, va confiar en el somni diví i va acollir Maria i l'Infant amb cor obedient (cf. Mt 1,18-25; 2,13-15). Josep de Natzaret és una icona de confiança total en el disseny de Déu: va confiar-hi fins i tot quan tot al seu voltant semblava ser tenebra i negativitat, quan les coses semblaven caminar en direcció oposada al que estava previst. Ell es va fiar de Déu i va confiar, segur de la bondat i de la fidelitat del Senyor. «En cada circumstància de la vida, Josep va saber pronunciar el seu *fiat*, com Maria en l'Anunciació i Jesús a Getsemaní.»⁶

Com ens ha ensenyat el Jubileu de l'Esperança, cal cultivar una confiança ferma i estable en les promeses de Déu, sense cedir mai a la desesperació, superant pors i incerteses, amb la certesa que el Ressuscitat és Senyor de la història del món i de la nostra història personal. Ell no ens abandona en les hores més fosques, sinó que ve a dissipar totes les nostres tenebres amb la seva llum. I precisament gràcies a la llum i a la força del seu Esperit, també travessant proves i crisis, podem veure madurar la nostra vocació, reflectir cada vegada més la bellesa d'Aquell que ens ha cridat, una bellesa feta de fidelitat i de confiança, malgrat les ferides i les caigudes.

Maduració

La vocació, en efecte, no és una meta estàtica, sinó un procés dinàmic de maduració, afavorit per la intimitat amb el Senyor. Estar amb Jesús, deixar actuar l'Esperit Sant en els cors i en les situacions de la vida i rellegir-ho tot a la llum del do rebut significa créixer en la vocació.

Com el cep i les sarments (cf. Jn 15,1-8), tota la nostra existència ha de constituir-se com un vincle fort i essencial amb el Senyor, per a convertir-se en una resposta cada vegada més plena a la seva crida, a través de les proves i de les podes necessàries. Els "llocs" on es manifesta majoritàriament la voluntat de Déu i es fa experiència del seu amor infinit són sovint els vincles autèntics i fraternals que som capaços d'instaurar durant la nostra vida. Com n'és, de valuós, tenir un bon guia espiritual que acompanyi el descobriment i el desenvolupament de la nostra vocació. Com en són, d'importants, el discerniment i el seguiment a la llum de l'Esperit Sant, per tal que una vocació pugui realitzar-se en tota la seva bellesa.

La vocació, per tant, no és una possessió immediata, una cosa "donada" una vegada per sempre; és més aviat un camí que es desenvolupa anàlogament a la vida humana, en el qual el do rebut, a més de ser cuidat, ha d'alimentar-se d'una relació quotidiana amb Déu per a poder créixer i donar fruit. «Això és valuós, perquè situa tota la nostra vida de cara al Déu que ens estima, i ens permet entendre que res no és fruit d'un caos sense sentit, sinó que tot es pot integrar en un camí de resposta al Senyor, que té un pla preciós per a nosaltres.»⁷

Estimats germans i germanes, estimats joves, us animo a cultivar la vostra relació personal amb Déu a través de la pregària quotidiana i la meditació de la Paraula. Deteniu-vos, escolteu, confieu; d'aquesta manera, el do de la vostra vocació madurarà, us farà feliços i donarà fruits abundants per a l'Església i per al món.

---

⁶ FRANCESC, Carta ap. *Patris corde* (8 desembre 2020), 3.

⁷ FRANCESC, Exhort. ap. postsin. *Christus vivit* (25 març 2019), 248.

Que la Mare de Déu, model d'acollida interior del do diví i mestra de l'escolta orant, us
acompanyi sempre en aquest camí.

Lleó pp. XIV

Vaticà, 16 de març de 2026